

2018. március 11. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Jn 3,14-21 – A hit

A történet szerint a nép zúgolódtott Isten ellen, ezért az Úr mérgeskígyókat küldött a nép közé, és sokan meghaltak. A nép megbánva hitetlenségét, Mózeshez fordult segítségért, aki imádkozott, és azt a feladatot kapta, hogy emeljen magasba egy rézkígyót, amit mindenki láthat, és aki rátekint, az meggyógyul. (Később Ezékiás király összetörette, mert kezdték bálványként imádni.) A párhuzam Jézussal a hitben nyilvánul meg. A hitetlenségnek nincs gyógymódja, nincs orvossága, csak maga a hit. Aki feltekintett a rézkígyóra, az hitt a gyógyulásban és meggyógyult. Aki hittel odafordult Jézushoz, szintén meggyógyult. Nincs olyan, hogy „akkor hiszek, ha ez vagy az történik”. A hitem csak rajtam múlik. Jézus már mindenki számára magasra emeltetett, látható, érthető, elmével és szívvel befogadható. Világossága megment, ha hittel rátekintünk.

Ez a gyakorlatban annyit jelent, hogy problémáinkat, életünk nehéz helyzeteit az ő tanításának fényében kell látnunk. Nem merülünk el a nehézségekben, hanem feltekintve, Jézus világosságában más-képp látva újraértékeljük a helyzetet. Gondolkodásunkat és értékrendünket felülvizsgáljuk, átalakítjuk, „magasabb” perspektívába helyezzük. Sokszor ez maga a gyógyulás. Hiszen legtöbb problémánk a hitetlenségből, földhöz ragadt, lefelé tekintő szemléletünkből fakad. És emiatt a földön csúszó-mászó mérgező helyzetek, gondolatok betegítenek meg minket. A betegség a tekintet következménye. Ha felfelé tekintünk, akkor meggyógyulunk.

Miért nem szereti a hamis ember a világosságot? Jézus szerint: „nehogy kiderüljenek a tettei”. Más helyen ezt mondja: „Ti vagytok a világ világossága.” A világosság tehát a világba jött Jézus által, és követői által, akik mi vagyunk. Folytatva a gondolatot, általunk válnak láthatóvá a hamis emberek tettei. Emiatt persze nem szeretnek minket, vagy legalábbis kerülnek bennünket. A konfrontáció néha mégis elkerülhetetlen, ekkor válunk igazán üldözöttekké, nem kívánatos elemekké a társadalomban. Azt is tudjuk, hogy e világ fejedelme a Sátán, ami egyben azt is jelenti, hogy alapvetően a sötétség uralkodik a világban. Egyedül a jézusi emberek, vagy tágabb értelemben az igaz, hiteles emberek jelentik a világosságot.

Az előzőkből következik, hogy ebben a világban hatalmi pozíciót betölteni egy jézusi embernek igen kockázatos. Ha ugyanis meg akar maradni tisztaságban a jézusi úton, akkor a hatalom egyéb szereplőinek hamis tettei lelepleződnek az ő világossága által. Emiatt hamar üldözötté válik, és kiesik a hatalomból. Másik lehetőség, hogy a mindennapok küzdelmei, súlya alatt egyre inkább eltávolodik a jézusi világosságtól, és maga is „elhomályosulva” csatlakozik a világi értékrendhez. Egy biztos, a kettő nem fér össze, nem lehet a világosság fiaként a sötétséget szolgálni.

Bányai közösség